

ERRÒNIA LA LÀPIDA EXISTENT EN UN CARRER

Detall de la travessia on s'hi aprecia l'escalinata al fons.

Quan Sant Feliu anà creixent, ja algun segle enrere, es formà, entre altres carrers, el de SANT RAMON a partir del Portalet. Anys després el de Sant Ramon donà origen a un altre carrer al qual va aplicar-se la denominació de NOU DE SANT RAMON sense haver de rumiar gaire per batejar-lo. Poc temps més endavant s'obrí una altra via secundària que anava des del Nou de Sant Ramon al de la Processó i li fou aplicada la denominació de Travessia de Nou Sant Ramon.

En una de les cases que donaven a aquesta travessia fou on jo hi vaig néixer el 21 de setembre

de l'any 1925 on la meua mare s'hi havia traslladat per poder ser atesa per la seva mare, l'àvia Francisqueta de can Xargay. Per aquelles dates es construí l'escalinata que salva l'acusat desnivell del final de la travessia i poder enllaçar amb el carrer de Joan Maragall.

Cal observat que el nom de carrer de Joan Maragall substituï l'anterior de carrer de la Processó que havia ostentat degut a que, en el seu principi, hi desfilara cada any la solemne Processó del Corpus Christi.

També val la pena remarcar que la referida escalinata fou construïda utilitzant materials de gran qualitat ja que després d'haver transcorregut una norantena d'anys segueix "tan campante" com si fos nova.

Recordo molt bé que els pagesos que subministraven les feixines per avivar el foc del forn de la fleca de can Xargay, les deixaven a la cantonada del carrer de Joan Maragall i en algunes ocasions jo em col·locava al damunt d'una d'elles, com si es tractés d'un cavall i algú donava una empenya i cavall i cavaller descendien lliscant per l'escalinata. Jo ventava cop de peu dret a la feixina i aquesta es desviava cap a l'entrada del primer magatzem allí existent, que era el de les feixines. Tota la part esquerra de la travessia era propietat de can Xargay.

Tornant sobre els noms dels carrers, en venir la Segona República espanyola se suprimiren moltes denominacions santorals i el carrer de Sant Ramon es convertí en VALLÉS i RIBOT i el de Nou de Sant Ramon en Àngel Guimerà, però la curta travessia seguí restant sense cap làpida indicativa.

Finalitzada la guerra civil del 1936 al 1939 la majoria de les vies públiques que havien canviat de nom feia ben pocs anys retornaren a recuperar el que sempre havien ostentat, cosa que no succeí amb el d'Àngel Guimerà i ben encertadament al meu parer ja que l'adjectiu de NOU no es podia aplicar a un carrer que de nou no en tenia ben bé res.

Ara bé, referint-nos a la ditxosa travessia, aquesta vegada sí que s'hi situà la làpida existent al seu inici que resa "TRAVESSIA de SANT RAMON".

A la Gran Enciclopèdia Catalana es defineix així Travessia: Carrer travesser especialment el que és curt i estret i uneix dos carrers més importants", i en el Diccionari de la Llengua Catalana també hi consta: "carrer travesser especialment entre dos carrers més importants", i el mateix trobem si es consulten altres diccionaris.

De tot el que s'ha citat es dedueix que la repetida travessia no té ni la més mínima relació

amb el carrer de Sant Ramon del qual n'està bastant allunyada. El nom que li correspondria és el del carrer on ella comença, o sia el d'ÀNGEL GUIMERA i, en conseqüència, dir-se "TRAVESSIA D'ÀNGEL GUIMERA". Aquest és el nostre parer i pel fet d'haver-hi nascut crec que tinc el dret de donar la meua opinió.

La làpida a la paret de la casa número 1 i a l'esquerra el carrer d'Àngel Guimerà.

Entre el veïnat i els que el freqüentaven, en general, tothom en deia "CARRER DELS ESCALONS".

LLUÍS PALAHÍ I XARGAY

KENDALL MACDONALD, PIONER DEL SUBMARISME ANGLÈS A LA COSTA BRAVA

Kendall Mac Donald als anys 70 (F. Castelló)

Es va enamorar del món subaquàtic prop de St. Tropez, a la Costa Brava francesa, just acabada la II Guerra Mundial. Allà es va posar per primer cop una màscara submarina, però on de veritat va conèixer el món que hi ha sota l'aigua va ser a Sant Feliu de Guixols, de la mà de Pat i Joan Harrison que ensenyaven a descobrir-lo a l'Anglo Spanish Undersea School.

Als anys 40 i 50 pràcticament n'hi havia prou amb ficar el nas sota la superfície per enganxar

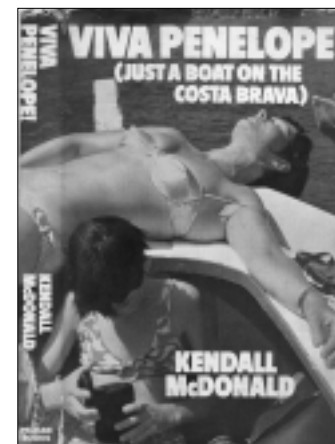
un peix amb una fitora o amb el fusell de gomes més senzill. Kendall va pescar a tots els fons marins que tenia més a mà, a Espanya, Portugal, Sicília, Sardenya... ara ja amb un fusell d'aire comprimit. "Era el que feia servir —explica— el dia que vaig deixar de pescar. Estava molt content d'haver trobat un corball sota una roca a poca profunditat. El vaig travessar de part a part. I quan vaig emergir el peix em va mirar al llarg de la longitud de l'arpó, clavat just darrere de les brànquies. Dos grans glòbuls de sang brillaven en l'aigua contra el blau quan la llum del sol va colpejar el peix. Vaig tirar endavant i els ulls del peix em van seguir. Es veia tan trist. I de sobte jo estava avergonyit."

Després d'aquesta experiència és quan va aprendre submergir-se amb ampolles d'aire comprimit al club de Pat i Joan Harrison. Periodista a l'Evening News de Londres i escriptor de les seves experiències a tots els oceans, es va enamorar del bot de 24 pams que tenia Francisco Castelló, un dels pioners del món subaquàtic a Sant. Feliu. Kendall utilitzava el "Sta. M.^a del Bon Aire" sempre que venia als estius. Fins que va decidir de tenir-ne un d'igual. L'encarregat de posar molta i fusta al seu

somni va ser Pitu Camprubí, un mestre d'aixa que tenia taller al carrer de Sant Isidre. Per 30 mil pessetes de l'any 71, Kendall va poder batejar un bot propi amb el nom de "Penelope", el de la seva muller, Penny, tan aficionada al mar com ell.

Les petites aventures de Kendall, Penny i els seus fills Kevin i Joanna a bord del "Penelope" van inspirar al periodista el llibre "Viva Penelope" (Just a boat on the Costa Brava). La seva activitat relacionada amb el submarinisme va ser extensa. Va participar en les primeres sèries de la televisió britànica sobre el món submarí i va escriure llibres relacionats amb els seus coneixements de vaixells enfonsats en aigües de Florida, Turquia, Bahamas, illes Caiman, illes Verges... Gairebé va fundar el British Sub Aqua Club del qual era el soci número 23. En va ser president del 75 al 77 i vicepresident honorari fins la seva mort a principi d'aquest any.

Malgrat el seu recorregut pels fons marins del món sencer, tenia un amor especial per la nostra terra. I per la seva gent. A Sant Feliu en Francisco Castelló, la família Murlà, en Pitu Camprubí, els germans Auladell, els Carré, en Lluís Villa. I també,

"Viva Penelope" (Pelham books 1973)

boig per Aiguablava, on parava tant si com no a l'hotel d'en Xiquet Sabater. Jo el recordaré sempre per la seva simpatia i perquè cada cop que venia, essent jo una criatura, em portava caramels "Polo" de menta, rodons amb un forat al mig, una veritable peça exòtica per l'època.

I la "Penélope"? Encara és ben viva a la nostra platja. Calafatada, pintada i cuidada per un lampista ganxo que fa poc s'ha jubilat.

J. CASTELLÓ